

การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในระดับปริญญาบัณฑิต ของประเทศไทยโดยวิธีวิทยาการเทียบเคียง

Development of Undergraduate Western Dance Curriculum and Instruction in Thailand by Benchmarking Methodology

♦ สุรินทร์ เมทะนี

อาจารย์ประจำสาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต

Surin Medhane

Ph.D. E.d., Higher Education, Chulalongkorn University Lecturer,

Performing Arts Division, Department of Fine Arts, Faculty of Performing Arts

Rattanakabundit University, E-mail: bird20@hotmail.com

♦ สรเนตร อารีโสภณพิเชฐ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำสาขาวิชาอุดมศึกษาภาควิชานโยบาย การจัดการและ

ความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Sornnate Areesophonpichet

Assistant Professor, Ph.D., Lecturer in Higher Education, Department of Educational

Policy Management and Leadership, Faculty of Education, Chulalongkorn University

E-mail: Sornnate@gmail.com

♦ ปทีป เมธาคูณาวุฒิ

ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม สาขาวิชาอุดมศึกษา ภาควิชานโยบาย

การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Pateep Methakunavudhi

Professor Emeritus Ph.D., Thesis Co-advisor, Department of Educational

Policy Management and Leadership, Faculty of Education, Chulalongkorn University

E-mail: mpateep@chula.ac.th

Abstract

The purposes of this research were to 1) analyze Western dance curriculum and instruction in Thai higher education institutions and foreign higher education institutions; 2) analyze the current situations and needs of Western dance curriculum and instruction in Thai and foreign higher education institutions; 3) benchmark the Western dance curricula

between Thai and foreign higher education institutions; and 4) develop framework of the undergraduate Western dance curriculum and instruction in Thailand towards the international standards. The research was conducted by means of content analysis of Western dance curricula of 4 Thai and 4 foreign higher education institutions. Moreover, the current situations and needs of Western dance instruction were analyzed through the collection of questionnaire from a total number of 212 populations consisting of 12 instructors, 80 Western dance students and 80 graduate's students and 40 of employers. The curriculum and instruction benchmarking was conducted by using the functional benchmarking between Chulalongkorn University and Victorian College of the Arts. The research findings were as follows:

1. Standards of curriculum and instruction of western dance in Thai higher education institutions was based on National Qualifications Framework for Higher Education in Thailand B.E. 2552 (2009) The foreign are focused on Intellectual skills Ethics Higher education institutions focus on practical skills. Knowledge Intellectual skills Course Structure There are differences in the number of credits. Higher Education Institutions Credits required to study are credit or grades. The content of Thai higher education institutions focuses on knowledge. Creativity Cultural conservation Higher education institutions focus on knowledge, creativity and innovation in work creation.

2. The overall situations and needs of curriculum development of Western Dance focused on 5 aspects: 1) learning environment 2) cultural conservation and creation, 3) instruction development, 4) learning performance, and 5) philosophy, needs and objectives of curriculum.

3. According to the benchmark results between Chulalongkorn University and Victorian College of the Arts: 1) the instructional development: higher proportion of practicum than theoretical session, community-based professional experience, curriculum integrated with the art and music practicum; 2) the learning environment: sufficient number of laboratories in dance theaters equipped, off-hour services, scholarship; 3) the philosophy, significance and objectives of curriculum: curriculum integrated with community development projects and effective communication; 4) cultural conservation and creativity: availability of dances for the communities; 5) the learning outcomes: teaching experience training.

4. The results of the research go to the framework for the development of the bachelor degree, Bachelor of Arts Program Western Dance Courses.

Keyword: Curriculum and Instruction, Western Dance

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยและหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในต่างประเทศ 2) วิเคราะห์สภาพปัจจุบันและความต้องการในการเรียนการสอนของหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย 3) วิเคราะห์เทียบเคียงหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยกับหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ 4) ร่างพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในระดับปริญญาบัณฑิตของประเทศไทยสู่มาตรฐานสากล โดยการวิเคราะห์สาระจากเอกสาร หลักสูตรสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย 4 แห่ง และสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ 4 แห่ง วิเคราะห์สภาพปัจจุบันและความต้องการในการเรียนการสอนหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย โดยการเก็บข้อมูลจากอาจารย์ประจำหลักสูตรจำนวน 12 คน นิสิตนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต 80 คน ผู้ใช้บัณฑิต 40 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 212 คน วิเคราะห์เทียบเคียงหลักสูตรโดยการเทียบเคียงแบบบทบาทหน้าที่ (Functional Benchmarking) ระหว่างหลักสูตร ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (นาฏศิลป์ตะวันตก) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและหลักสูตร The Bachelor of Fine Arts (Dance), Victorian College of the Arts, Australia โดยการเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร ผลการวิจัยพบว่า

1. มาตรฐานหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยเป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 มีจุดเน้น ด้านความรู้ความสามารถ ทักษะทางปัญญา คุณธรรมจริยธรรม สถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศเน้นด้านทักษะปฏิบัติ ความรู้ความสามารถ ทักษะทางปัญญา ด้านโครงสร้างหลักสูตร สถาบันอุดมศึกษาไทยมีความต่างของจำนวนหน่วยกิต สถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศมีการศึกษารายวิชาทั่วไปและไม่มี หน่วยกิตที่ต้องศึกษาเป็นเครดิต หรือ คะแนน มีรายวิชาปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี ด้านเนื้อหาวิชาสถาบันอุดมศึกษาไทย เน้นด้านความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม สถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศเน้นด้านมีความรู้ มีความคิดสร้างสรรค์ มีนวัตกรรมในการสร้างงาน

2. สภาพปัจจุบันและความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยที่มีการปฏิบัติและเป็นความต้องการเรียงลำดับ 5 ด้าน คือ 1) ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน 2) ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม 3) ด้านพัฒนาการเรียนการสอน 4) ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ 5) ด้านปรัชญาความต้องการและวัตถุประสงค์หลักสูตร

3. ผลการวิเคราะห์เทียบเคียงหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีผลต่างจาก Victorian College of the Arts 5 ด้านคือ 1) ด้านพัฒนาการเรียนการสอน มีความต่างด้าน สัดส่วนรายวิชาปฏิบัติและทฤษฎี ไม่มีโครงการร่วมสอนในรายวิชาและการฝึกประสบการณ์ทางวิชาชีพในชุมชน ไม่มีโครงการศิลปะและดนตรีในหลักสูตร 2) ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน มีความต่างของจำนวนห้องปฏิบัติการ โรงละคร บริการนอกเวลาเรียน ทุนการศึกษา 3) ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตรมีความต่างด้าน

โครงการพัฒนาชุมชน การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ 4) ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม มีความต่าง
ด้านสร้างงานนาฏศิลป์เพื่อชุมชน 5) ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ขาดการฝึกประสบการณ์การสอนในชุมชน

4. นำผลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นกรอบในการพัฒนาร่างมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี หลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก

คำสำคัญ : หลักสูตรการเรียนการสอน สาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก

บทนำ

นาฏศิลป์เป็นศิลปะการแสดงประเภทหนึ่งที่สามารถสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมได้หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม วิจิตรศิลป์ ดนตรี ภาษา เครื่องแต่งกาย วิถีชีวิต ฯลฯ เหล่านี้ล้วน
เป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้เรียนรู้ได้ซึมซับถึงความงามและสุนทรียภาพของการมีชีวิต เป็นศาสตร์ที่สะท้อนภาพ
ชีวิตมนุษย์และสภาพความเป็นอยู่ตามธรรมชาติและความร่วมมือทางวัฒนธรรม รวมถึงการเคลื่อนไหว
ร่างกายช่วยให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจและแสดงออกซึ่งอารมณ์และความรู้สึกผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกาย
และการจัดระเบียบร่างกาย มีความเป็นสากลร่วมสมัยและไม่จำกัดกาลเวลาช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับชีวิต ส่งผลให้มองเห็นเป้าหมายในชีวิตของตนเองส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คุณธรรม จริยธรรมใน
แง่มุมต่าง ๆ ทั้งในด้านการดำรงชีวิตประจำวันและการทำงานวิชาชีพอีกทั้งมีกระบวนการเรียนรู้อย่างมีระบบ
โดยเน้นให้ผู้เรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาลงมือปฏิบัติและรับผิดชอบต่อหน้าที่ จนเกิดเป็นทักษะและความคิด
สร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ นาฏศิลป์จึงเป็นเสมือนแหล่งรวมศิลปะและการแสดงหลายรูปแบบเข้าด้วยกันโดยมี
มนุษย์เป็นศูนย์กลางในการที่จะอนุรักษ์ ถ่ายทอด ส่งเสริมและสร้างสรรค์สืบต่อไป

หากพิจารณาถึงสภาพสังคมและเศรษฐกิจของประเทศในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา มีแนวโน้มในการสนับสนุน
และผลักดันให้อุตสาหกรรมบันเทิง ด้านนาฏศิลป์ตะวันตก ให้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว อาชีพในสาขานี้
กลายเป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงไปจากทัศนคติและความเชื่อดั้งเดิมของสังคมไทยที่ว่า
ไม่ควรประกอบอาชีพเต้นกั๊ก รำกั๊ก แต่ในปัจจุบันนี้กลับเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง ส่งผลให้วิชาชีพทางด้าน
นาฏศิลป์ตะวันตก มีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง และทำให้สังคมให้ความสนใจในการศึกษาสาขา
วิชาชีพนาฏศิลป์อย่างมาก มีการยอมรับในความเป็นศาสตร์และศิลป์ โดยที่ผู้ปกครองในปัจจุบันสนับสนุนให้
บุตรหลานได้มีประสบการณ์ทางนาฏศิลป์ตะวันตกตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้มีพัฒนาการอย่างเป็น
องค์รวม ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนในสถาบันศึกษาทั้ง
มหาวิทยาลัยรัฐและเอกชน จึงควรมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสมดุลทั้งในเรื่องศาสตร์และศิลป์ไปพร้อมกัน

การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 นี้จึงเป็นโอกาสและผลกระทบต่อการอุดมศึกษาไทย
ประเทศไทยจึงควรมีการพัฒนาความเป็นสากลของอุดมศึกษาต้องมุ่งเตรียมพร้อมพัฒนาคุณภาพปรับตัวและ
พัฒนาตนเองไปสู่การเป็นสถาบันการศึกษาแห่งโลกยุคอนาคต โดยคำนึงถึงปัจจัยการเปลี่ยนแปลงทั้งในบริบท
ประเทศชาติบริบทภูมิภาคอาเซียนรวมถึงบริบทของสังคมโลกสถาบันอุดมศึกษาต้องตั้งเป้าหมายพัฒนาด้าน
อย่างมีวิสัยทัศน์ ในการสร้างสรรค์นวัตกรรมและปฏิบัติการพัฒนาด้านตนเองเพื่อก้าวสู่ความเป็นเลิศเพื่อให้

สามารถอยู่รอดและแข่งขันได้ในเวทีที่จะเปิดกว้างสู่ระดับภูมิภาคกลุ่มอาเซียนและในระดับโลกมากขึ้น (มานัส มงคลสุข, 2554: ออนไลน์)

การวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นในการวิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยและสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของการนำผลที่ได้ไปพัฒนามาตรฐานหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย เพื่อยกระดับการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาของไทยให้พร้อมต่อการก้าวสู่สากลในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. วิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยกับหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในต่างประเทศ
2. วิเคราะห์สภาพปัจจุบันและความต้องการในการเรียนการสอนของหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย
3. วิเคราะห์เทียบเคียงหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยกับหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ
4. ร่างมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก

ขอบเขตในการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้ มุ่งศึกษาโดยมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. วิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในประเทศไทยจำนวน 4 สถาบันได้แก่ 1) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 4) สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และ ในสถาบัน อุดมศึกษาต่างประเทศ ที่มีการรับรองมาตรฐานโดยองค์กรวิชาชีพ 4 สถาบัน ได้แก่ 1) The University of Auckland, New Zealand 2) The Bachelor of Fine Arts (Dance), Victorian Collage of The Arts, Australia 3) The Bachelor of Fine Arts in Dance, The University of Texas at Austin, U.S.A 4) The Bachelor of Art in Dance Education, Royal Academy of Dancing, England
2. วิเคราะห์เทียบเคียงการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเป็นการเทียบเคียงระหว่างหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยและต่างประเทศคือ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ (นาฏศิลป์ตะวันตก) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตก (The Bachelor of Fine Arts (Dance) วิทยาลัยการเต้นรำวิคตอเรียน (Victorian Collage of The Arts School of Dance) ประเทศออสเตรเลีย (Australia) โดยเทียบเคียงสมรรถนะตามหน้าที่การงาน (Functional Benchmarking) ในประเด็นของด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านพัฒนาการเรียนการสอน

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่สำคัญในหลักสูตรสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก

สาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก (Western Dance Department) เป็นสาขาวิชาที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีมนุษยศาสตร์ (Milton H. Snoeyenbos and Carole A. Knapp, 1979: 17 - 30) ที่กล่าวถึงการแสดงออกของความเป็นมนุษย์และสรรพสิ่งผ่านการตีความ ดังนั้นในหลักสูตรการเรียนการสอนทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตกจึงต้องมีกระบวนการทัศน์ในการสอนที่เน้นทางด้านการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ตลอดจนแนวคิดการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เพื่อนำเนื้อหาไปถ่ายทอดให้กับผู้เรียนโดยผู้วิจัยมีแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกดังนี้

1. **ทฤษฎีทางการเคลื่อนไหวของลาบัน (Laban Movement Analysis Theory)** เป็นการศึกษาที่ต้องการวิเคราะห์แบบแผนทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการใช้ร่างกายการเคลื่อนไหวร่างกายจะถูกกำกับด้วยเครื่องหมาย ในทศวรรษที่ 20 รูดอล์ฟ ฟอน ลาบัน คือผู้ที่สร้างเครื่องหมายสำหรับการเคลื่อนไหว รู้จักกันในนาม Labanotation หรือกฎของลาบัน ส่วนการเต้นบัลเลต์ จะมีเครื่องหมายอีกแบบหนึ่งเรียกว่า ปิเนซ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเต้นรำหลายชนิด นอกจากนั้นคอมพิวเตอร์ยังอาจใช้เป็นเครื่องหมายสำหรับการเต้นรำและการควบคุมข้อมูล เช่นเดียวกับการใช้ภาพยนตร์และวีดีโอในการช่วยวิเคราะห์และจดบันทึก (ธรากร จันทะสาโร, 2557: 59)

2. ทฤษฎีทางทัศนศิลป์ (Visual arts Theory)

องค์ประกอบทางทัศนศิลป์ ได้แก่ จุด เส้น รูปทรง สี พื้นผิวการนำองค์ประกอบต่าง ๆ และวิธีนำองค์ประกอบเหล่านั้นมาสร้างสรรค์ลงในผลงานศิลปะ ทำให้เกิดความงาม และมีความหมาย การออกแบบท่าทางในการเคลื่อนไหวร่างกายทางนาฏศิลป์ อาศัยหลักการเดียวกันกับองค์ประกอบทางทัศนศิลป์ คือ การนำเอาทัศนธาตุ ได้แก่ จุด เส้น รูปทรง น้ำหนักอ่อนแก่ บริเวณว่าง สี และพื้นผิว มาจัดประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดความพอดี เหมาะสม ทำให้งานศิลปะชิ้นนั้นมีคุณค่าอย่างสูงสุด (สกนธ์ ภู่งามดี. 2547: 28)

3. แนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดฟ

เดฟ, 1967 : 96-99 (อ้างใน ทิศนา แคมมณี, 2553:245) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่าทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมากการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้นซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ระเบียบวิธีการสอน(Methodology) มีทั้งหมด 5 ขั้น คือ 1) ขั้นสาธิตทักษะ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆเป็นทักษะที่สมบูรณ์

4. การเทียบเคียงสมรรถนะ

Patterson G. James (2003) ได้จำแนกการเทียบเคียงไว้ 4 ประเภท คือ 1) การเทียบเคียงภายใน (Internal Benchmarking) 2) การเทียบเคียงเพื่อการแข่งขัน (Competitor Benchmarking) 3) การ

เทียบเคียงตามหน้าที่การงาน (Functional Benchmarking) 4) การเทียบเคียงในความเป็นระดับโลก (World-Class Benchmarking) ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ประเภทของการเทียบเคียงสมรรถนะตามหน้าที่การงาน (Functional benchmarking) เป็นการเทียบเคียงกระบวนการของหน่วยงานเรากับหน่วยงานอื่นที่มีกระบวนการคล้ายคลึงกันโดยมุ่งเฉพาะบางกระบวนการ (กิตติ กิตติศัพท์, 2546:31)

ในงานวิจัยนี้ได้ใช้กระบวนการเทียบเคียงตามหน้าที่การงาน (Functional Benchmarking) ซึ่งมีกระบวนการสำคัญคือ เป็นการเทียบเคียงกระบวนการทำงานของหน่วยงานเรากับหน่วยงานอื่นที่มีกระบวนการคล้ายคลึงกันโดยมีขั้นตอนการศึกษา คือวางแผนกำหนดหัวข้อที่ต้องการเทียบเคียงเกณฑ์ในแต่ละประเด็นการวิเคราะห์ในประเด็นของด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านพัฒนาการเรียนการสอน เลือกและกำหนดสถาบันในต่างประเทศที่เป็นคู่เทียบเคียงสมรรถนะ โดยคัดเลือกหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในมหาวิทยาลัยต่างประเทศที่มีวิธีการปฏิบัติที่ดีได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ มีความใกล้เคียงกันหลักสูตรที่มีมาตรฐาน มีขนาดขององค์กรที่มีการจัดการเรียนการสอน ที่มีความเหมาะสมในการเทียบเคียงสมรรถนะมีความต้องการพัฒนาอัตลักษณ์ของประเทศโดยการใช้ฐานของนาฏศิลป์ตะวันตกเป็นศาสตร์ในการเชื่อมโยง สืบทอด ศิลปะร่วมสมัย ให้คงอยู่ต่อไปพร้อมกับวัฒนธรรมเดิม และมีความพร้อมในการให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เหมาะสมกับค่าใช้จ่ายในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วเลือกมา 1 สถาบันคือ วิทยาลัยการเต้นรำวิคตอเรียน (Victorian Collage of The Arts School of Dance) เมืองเมลเบิร์น (Melbourne) รัฐวิคตอเรียน (Victorian) ประเทศออสเตรเลีย (Australia) เป็นวิทยาลัยที่ขึ้นตรงกับ มหาวิทยาลัยเมลเบิร์น (Melbourne University) โดยเลือกหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตก (The Bachelor of Fine Arts (Dance) 1.3 กำหนดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ศึกษาและวิเคราะห์เอกสารข้อมูล ได้แก่ โครงสร้างหลักสูตร ผลลัพธ์การเรียนรู้ เอกสารประชาสัมพันธ์ สัมภาษณ์และยืนยันข้อมูลจากหัวหน้าสาขาวิชา อาจารย์ประจำหลักสูตร และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง วิเคราะห์สาระที่ได้ในประเด็นความสอดคล้องและความแตกต่างตามหัวข้อที่ต้องการเทียบเคียงในหัวข้อระหว่างสองหลักสูตรที่เป็นคู่เทียบเคียง นำข้อมูลที่ได้มาร่างหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกโดยเลือกแนวทางการจัดการที่ดีจากผลการวิจัยข้างต้น กำหนดเป้าหมายการจัดการในอนาคต

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยมีขั้นตอนศึกษาดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยและต่างประเทศที่มีการเปิดสอนหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตก และศึกษาวิเคราะห์สถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศที่มาตรฐานสากลเป็นที่ยอมรับในการเรียนนาฏศิลป์ตะวันตกจำนวน 4 สถาบัน วิเคราะห์จากเอกสารหลักสูตร มคอ. 2 ของสถาบันอุดมศึกษาไทยและสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์สภาพปัจจุบันและความต้องการในการเรียนการสอนหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย เครื่องมือที่ใช้คือการสร้างแบบสอบถามและเก็บข้อมูลจากอาจารย์ประจำ

หลักสูตร 12 คน นักศึกษา 80 คน บัณฑิต 80 คน จากหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต ศิลปศาสตรบัณฑิต และศึกษาศาสตรบัณฑิต ผู้ใช้บัณฑิตสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกทั้งหน่วยงานรัฐและเอกชน จำนวน 40 คน รวมประชากรทั้งหมด 212 คน

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์เทียบเคียงหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยกับหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในต่างประเทศ นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1 และ 2 มาเป็นแนวทางในการเทียบเคียงตามหน้าที่การงาน (Functional Benchmarking) เครื่องมือที่ใช้คือกรอบการเทียบเคียงหลักสูตรด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านพัฒนาการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 4 นำผลที่ได้จากการวิจัยมาพัฒนาเป็น ร่างมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย

1) ผลการวิเคราะห์หลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในประเทศไทย จากการศึกษาเอกสารและข้อมูลสารสนเทศที่ได้รับการเผยแพร่หลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยพบว่า หลักสูตรจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยส่วนใหญ่ที่มีการผลิตบัณฑิตไม่น้อยกว่า 4 ปี มีการจัดหลักสูตรทางด้านสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาโดยจัดการเรียนการสอนแบบ ระบบทวิภาค แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติ ซึ่งเป็นภาคการศึกษาบังคับคือ ภาคการศึกษาที่หนึ่ง และภาคการศึกษาที่สอง มีระยะเวลาในแต่ละภาคไม่น้อยกว่า 15 สัปดาห์ มีโครงสร้างการจัดการศึกษาเป็นหลักสูตรวิชาเอกเดี่ยว มีจำนวนหน่วยกิตที่ต้องศึกษา ไม่น้อยกว่า 130 หน่วยกิต โดยแบ่งเป็น กลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป วิชาชีวะเฉพาะ วิชาเลือก วิชาเลือกเสรี ยกเว้นสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีจำนวนหน่วยกิตที่สูง เนื่องจากโครงสร้างหลักสูตรเป็นวิชาชีวะครูจึงมีรายวิชาที่ต้องศึกษามากกว่าหลักสูตรอื่น มีหน่วยกิตที่ต้องศึกษาไม่น้อยกว่า 120 หน่วยกิต มีรายวิชาศึกษาทั่วไป วิชาชีวะเฉพาะด้าน และวิชาเลือกเสรี ทั้งนี้ เป็นไปตามข้อกำหนดกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะได้รับวุฒิการศึกษา ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต ศป.บ (นาฏศิลป์ตะวันตก) หรือ ศึกษาศาสตรบัณฑิต ศษ.บ. (นาฏศิลป์ตะวันตก)

2) ผลการวิเคราะห์หลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในต่างประเทศ จากการศึกษาเอกสารและข้อมูลสารสนเทศที่ได้รับการเผยแพร่พบว่า หลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกของประเทศนิวซีแลนด์ ประเทศออสเตรเลีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และ ประเทศอังกฤษ เป็นกลุ่มประเทศที่มีศักยภาพในด้านการเรียนการสอนสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก ได้รับการยอมรับด้านคุณภาพการเรียนการสอนระดับสากล มีการจัดการเรียนการสอนแบบทวิภาค แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติเป็นสองภาคเรียน เป็นวิชาเอกเดี่ยว มีหน่วยกิตเป็น

เครดิต หรือ คะแนนแบ่งเป็นรายวิชาศึกษาทั่วไป วิชาชีพเฉพาะด้าน และวิชาเลือก เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว จะได้รับวุฒิการศึกษาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต ศิลปศาสตรบัณฑิต และ การเด่นรำศึกษา คือ BFA. The Bachelor of Fine Arts. Dance Major และ BADE. The Bachelor of Arts (Hons) Dance Education ผลการวิเคราะห์ ด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาของไทยและต่างประเทศ สรุปได้ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์ ด้านเนื้อหาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยและต่างประเทศตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ (2552)

สถาบัน	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2556)		มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2553)		มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2556)		สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (2558)	
	สาระที่เน้น	(%)	สาระที่เน้น	(%)	สาระที่เน้น	(%)	สาระที่เน้น	(%)
ปรัชญา และความสำคัญ	1. ความรู้	100	1. มีความรู้ทางศิลปะ	100	1. ส่งเสริมสร้างสรรค์ศิลปะ	96	1. มีความรู้ ความชำนาญ	100
	2. มีความรับผิดชอบ	84	2. มีความคิดสร้างสรรค์	74	2. อนุรักษ์และสืบสาน	62	2. บูรณาการความรู้	100
	3. ทำนุบำรุงศิลปะของชาติ	56	3. พัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน	33	3. พัฒนาไปสู่อารยธรรมโลก	62	3. ประยุกต์งานได้	91
	4. มีความคิดสร้างสรรค์	53					4. มีความคิดสร้างสรรค์	50
	5. มีการสร้างงานต้น	54					5. มีนวัตกรรมและงานวิจัย	19
วัตถุประสงค์	1. สร้างงานศิลปกรรม	62	1. มีการสร้างสรรค์งาน	85	1. ประยุกต์งานได้	79	1. สามารถถ่ายทอดแผนงานนาฏศิลป์	97
	2. งานวิจัยและงานวิชาการ	15	2. วิเคราะห์สังเคราะห์ความรู้	88	2. มีจรรยาบรรณ	72	2. สื่อสารมีประสิทธิภาพ	94
			3. มีจิตสำนึกสาธารณะในการพัฒนาชุมชน	14	3. มีความรู้ความสามารถด้าน ศิลปะการแสดง	69	3. วิเคราะห์ และสังเคราะห์งานได้	75
					4. มีความคิดสร้างสรรค์ต่อสังคม	58	4. มีจรรยาบรรณในวิชาชีพ	8
					5. สามารถบูรณาการศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น	55	5. มีการวิจัย	5
						41		
สถาบัน	The University of Auckland, New Zealand (2015)		Victorian College of The Arts, Australia (2015)		The University of Texas at Austin (2015)		Royal Academy of Dancing, England (2014)	
	สาระที่เน้น	(%)	สาระที่เน้น	(%)	สาระที่เน้น	(%)	สาระที่เน้น	(%)
ปรัชญา และ ความสำคัญ	1. มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมในระดับชาติ/นานาชาติ	85	1. มีความคิดสร้างสรรค์	87	1. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์	87	1. ความรู้ความสามารถ	100
	2. สร้างสรรค์ศิลปะร่วมสมัย	80	2. มีการพัฒนาทักษะเทคนิคการเต้นร่วมสมัย/ คลาสสิก	66	2. มีนวัตกรรมการออกแบบท่าเต้น	66	2. สร้างนวัตกรรมใหม่	65
	3. สร้างนวัตกรรมและงานวิจัย	55	3. มีการสร้างนวัตกรรมในระดับประเทศ	33	3. เรียนรู้เกี่ยวกับโรงละคร	33	3. เพื่อพัฒนานาฏศิลป์ในระดับนานาชาติ	48
วัตถุประสงค์	1. พัฒนานวัตกรรมในระดับท้องถิ่น/ชาตินานาชาติ	65	1. สามารถออกแบบท่าเต้นรูปแบบต่าง ๆ	95	1. นวัตกรรมด้านศิลปะการละครและการเต้นรำ	70	1. ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในนาฏศิลป์	100
	2. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์	60	2. วิเคราะห์คุณค่าทางการเต้นรำ	81	2. ฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาการ	20	2. เพื่อคุณค่าทางศิลปกรรม	100
	3. สนับสนุนทรัพยากรเพื่อการศึกษา	45				20		
	4. ส่งเสริมนวัตกรรม	45						

จากตารางที่ 1 สามารถสรุปความสอดคล้องของเนื้อหารายวิชาของหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยและต่างประเทศ ในสถาบันอุดมศึกษาไทยมีความสอดคล้องของเนื้อหา รายวิชา ร่วมกับปรัชญาความสำคัญ คือ ด้านความรู้ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์คือ การสร้างงานศิลปกรรม มีความ แตกต่างคือมีจรรยาบรรณวิชาชีพ มีกระบวนการวิจัย การบูรณาการไปสู่อารยธรรมโลก หลักสูตร นาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศมีความสอดคล้องของเนื้อหาวิชา ร่วมกับ ปรัชญาความสำคัญคือด้านสร้างนวัตกรรม ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์คือ มีการพัฒนานวัตกรรม ความแตกต่างคือการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาวิชาจากหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย และต่างประเทศ มีแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอน โดยใช้ ทฤษฎีการเคลื่อนไหว ทฤษฎีทาง ทศนศิลป์ ทักษะปฏิบัติ การเรียนรู้แบบประสบการณ์ และแนวทางการเรียนรู้ด้วยความคิด สร้างสรรค์ จากผลการวิเคราะห์พบว่า มหาวิทยาลัยทุกแห่งให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติ ทฤษฎีการเคลื่อนไหว และการสร้างความคิดสร้างสรรค์ มากที่สุดตามลำดับ แต่สถาบันอุดมศึกษาไทยจะมุ่งเน้นที่ให้ความสำคัญกับทฤษฎีทางทศนศิลป์ มากกว่าสถาบันอุดมศึกษาในต่างประเทศที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มากกว่า สรุปรายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปร้อยละของเนื้อหาวิชาที่มีการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรสถาบันอุดมศึกษาไทยและต่างประเทศ

สถาบัน	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2556)	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2553)	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2556)	สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (2558)	The University of Auckland, New Zealand (2015)	Victorian College of The Arts, Australia (2015)	The University of Texas at Austin U.S.A (2015)	Royal Academy of Dancing, England (2014)
ทฤษฎีการเคลื่อนไหว	59	74	54	52	45	57	69	43
ทฤษฎีทศนศิลป์	28	29	37	8.3	2	35	13	14
ทักษะปฏิบัติ	71	96	75	77	70	95	86	57
การเรียนรู้แบบประสบการณ์	6.25	22	8.3	11	10	42	8.6	23
การสร้างความคิดสร้างสรรค์	41	74	29	47	50	52	65	62

หมายเหตุ * ร้อยละ คิดจากจำนวนรายวิชาทั้งหมดในแต่ละช่วงหารด้วยจำนวนรายวิชาทั้งหมด x100

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและความต้องการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย

จากการเก็บข้อมูลจากอาจารย์ประจำ (12 คน) นิสิตนักศึกษา (80 คน) บัณฑิต (80 คน) และผู้ใช้บัณฑิต (40 คน) สาขาวิชาหลักสูตรสาขาวิชา นาฏศิลป์ตะวันตก จากสถาบันอุดมศึกษาประเทศไทย หลักสูตรสาขาวิชา นาฏศิลป์ตะวันตก จากสถาบันอุดมศึกษาประเทศ รวมทั้งสิ้น 212 คน สรุปภาพรวม

ข้อมูลสภาพปัจจุบันของหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตก สถาบันอุดมศึกษาไทยในด้านต่าง ๆ 5 ด้านได้แก่ ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม และด้านพัฒนาการเรียนการสอน ได้ดังนี้

ตารางที่ 3 สภาพปัจจุบันและการเรียนการสอนของหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยสรุปในภาพรวม

สภาพปัจจุบัน	สถาบันอุดมศึกษาไทย											
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2556)			มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2553)			มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2556)			สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (2558)		
	Mean	S.D	ลำดับ ความสำคัญ	Mean	S.D.	ลำดับ ความสำคัญ	Mean	S.D.	ลำดับ ความสำคัญ	Mean	S.D.	ลำดับ ความสำคัญ
ด้านปรัชญา ความสำคัญและ วัตถุประสงค์ หลักสูตร	4.26	.61	มากที่สุด	4.10	.71	มากที่สุด	3.88	.56	มาก	3.92	.39	มาก
ด้านผลลัพธ์การ เรียนรู้	4.28	.50	มากที่สุด	4.23	.69	มากที่สุด	4.02	.54	มากที่สุด	3.92	.42	มาก
ด้านสิ่งแวดล้อมใน การเรียน	4.06	.64	มากที่สุด	3.87	.69	มาก	3.90	.55	มาก	3.87	.49	มาก
ด้านอนุรักษ์และ สร้างสรรค์ วัฒนธรรม	4.15	.68	มากที่สุด	3.96	.84	มาก	3.77	.65	มาก	3.89	.55	มาก
ด้านพัฒนาการ เรียนการสอน	4.26	.49	มากที่สุด	4.18	.78	มากที่สุด	4.05	.66	มากที่สุด	3.89	.58	มาก

ผลการวิเคราะห์ภาพรวมของสภาพปัจจุบันและการเรียนการสอนของหลักสูตรพบว่า ทุกสถาบันให้ความสำคัญกับการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้มากที่สุดเป็นลำดับแรก (4.28 , 4.23 และ 4.02) และทุกสถาบันให้ความสำคัญด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนน้อยที่สุด (4.06, 3.90 และ 3.87) ยกเว้นมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่เน้นเรื่องพัฒนาการเรียนการสอนมาเป็นลำดับแรก (4.05) ตามด้วยด้านผลลัพธ์การเรียนรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน ปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร และการอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม (4.02, 3.90, 3.88 และ 3.77) และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายสถาบันพบว่า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้ความสำคัญกับการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้มากที่สุด รองลงมาคือ ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร (4.26 และ 4.10) และการพัฒนาการเรียนการสอน (4.26 และ 4.18) แต่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเรียนการสอนมากกว่า (4.18)

ในขณะที่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เน้นการพัฒนาการเรียนการสอน (4.05) และสิ่งแวดล้อมในการเรียน (4.02) เป็นลำดับต้น ๆ และสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เน้นให้ความสำคัญกับปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ควบคู่กับการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ (3.92 และ 3.92) และให้น้ำหนักกับการด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม และด้านพัฒนาการเรียนการสอนเท่าๆ กัน (3.89 และ 3.89) ตามด้วยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ (3.87)

ผลการวิเคราะห์ความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกของสถาบันอุดมศึกษาไทยสรุปในภาพรวม จำแนกตามสถาบันการศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ปรากฏตามตารางดังนี้

ตารางที่ 4 ความต้องการในพัฒนาการเรียนการสอนของหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยสรุปในภาพรวม

ความต้องการ	สถาบันอุดมศึกษาไทย												
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2556)			มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2553)			มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2556)			สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (2558)			
	Mean	S.D	ลำดับ ความสำคัญ	Mean	S.D.	ลำดับ ความสำคัญ	Mean	S.D.	ลำดับ ความสำคัญ	Mean	S.D.	ลำดับ ความสำคัญ	
ด้านปรัชญา ความสำคัญและ วัตถุประสงค์ หลักสูตร	4.23	.60	มากที่สุด	4.08	.68	มากที่สุด	3.85	.54	มาก	3.81	.63	มาก	
ด้านผลลัพธ์การ เรียนรู้	4.25	.54	มากที่สุด	4.13	.81	มากที่สุด	3.92	.58	มากที่สุด	3.79	.65	มาก	
ด้านสิ่งแวดล้อมใน การเรียน	4.34	.59	มากที่สุด	4.30	.77	มาก	4.06	.72	มาก	3.89	.70	มาก	
ด้านอนุรักษ์และ สร้างสรรค์ วัฒนธรรม	4.25	.56	มากที่สุด	4	.17	.75	มาก	3.88	.59	มาก	3.83	.55	มาก
ด้านพัฒนาการ เรียนการสอน	4.25	.53	มากที่สุด	4.18	.72	มากที่สุด	3.94	.56	มากที่สุด	3.86	.50	มาก	

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความต้องการพัฒนาในด้านสิ่งแวดล้อม ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์ วัฒนธรรม ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านพัฒนาการเรียนการสอนและด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ตามลำดับ (4.34, 4.25, 4.25, 4.25 และ 4.23)

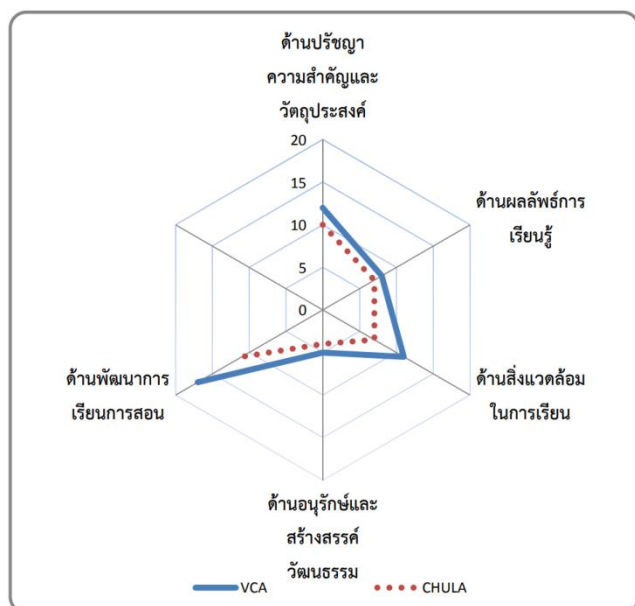
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความต้องการพัฒนาในด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านพัฒนาการเรียนการสอน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้และด้าน ปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ตามลำดับคือ (4.30, 4.18, 4.17, 4.13 และ 4.08)

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีความต้องการพัฒนาในด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านพัฒนาการเรียนการสอน ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ตามลำดับคือ (4.06, 3.94, 3.92, 3.88 และ 3.85)

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีความต้องการพัฒนาในด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านพัฒนาการเรียนการสอน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร และด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ตามลำดับคือ (3.89, 3.86, 3.83, 3.81 และ 3.79)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเทียบเคียงหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยกับหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในต่างประเทศ โดยการเทียบเคียงตามหน้าที่การงาน (Functional Benchmarking) ระหว่างหลักสูตร ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (นาฏศิลป์ตะวันตก) จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัยและหลักสูตร The Bachelor of Fine Arts (Dance) Victorian College of the Arts, Australia เครื่องมือที่ใช้คือกรอบการเทียบเคียงหลักสูตร ได้แก่ ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านพัฒนาการเรียนการสอน สรุปเป็นแผนภูมิอธิบายได้ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีช่วงห่างจาก Victorian College of The Arts ในด้านต่าง ๆ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านพัฒนาการเรียนการสอน ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม และด้านผลลัพธ์การเรียนรู้จากข้อมูลนี้ ทำให้เห็นว่าหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาไทยมีความต่าง จากหลักสูตรสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศในด้านต่าง ๆ ดังปรากฏในแผนภูมินี้ จากข้อมูลที่ได้นี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่นำไปพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยต่อไป

แผนภูมิที่ 1 แสดงผลต่างของการเทียบเคียงระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและ Victorian College of the arts

ตอนที่ 4 กรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในระดับปริญญาบัณฑิตของประเทศไทยสู่มาตรฐานสากล เมื่อนำผลการวิจัยทั้ง 3 ขั้นตอนมาสังเคราะห์ร่างรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย และให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ ได้รับข้อเสนอแนะและปรับแก้ไข สรุปสาระสำคัญของรูปแบบ ตามมิติของหลักสูตร 5 ด้าน ได้แก่ ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ผลลัพธ์การเรียนรู้ สิ่งแวดล้อมในการเรียน การอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม และการพัฒนาการเรียนการสอน ตามองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรในประเทศไทย สรุปผลการพัฒนารอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร ได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 กรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย

จากแผนภูมิสามารถอธิบายถึงร่างกรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย ที่ประกอบไปด้วยกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 มาตรฐานหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย สภาพปัจจุบันและความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย ผลการเทียบเคียงหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตก สามารถนำเสนอรายละเอียดได้ดังนี้

1) หลักการและเหตุผล

การพัฒนาประเทศชาติด้วยการเปิดกว้างทางการศึกษาจากช่องทางการศึกษาที่หลากหลายเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาชาติจากองค์ความรู้ที่เกิดจากการเป็นผู้นำทางการศึกษาของสถาบันการศึกษาไทยในการเป็นผู้พัฒนาหลักสูตรที่หลากหลายและมีวิสัยทัศน์ในการสร้างเสริมหลักสูตรต่าง ๆ การเปิดกว้างทางวัฒนธรรมเป็นการนำวัฒนธรรมดั้งเดิมมาสร้างสรรค์โดยไม่เป็นการละทิ้งวัฒนธรรมเดิม เพียงแต่การเปลี่ยนแปลงทางพหุวัฒนธรรมอาจไม่ตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกในสังคมปัจจุบัน จึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงด้วยการต่อยอด พัฒนา และคลี่คลายวัฒนธรรมไปสู่สังคมในศตวรรษที่ 21 มากขึ้น การขยายตลาดทางการศึกษาทั้งในมิติปริมาณกลุ่มเป้าหมายและขอบเขตภารกิจการทำงานของมหาวิทยาลัยที่คาดว่าจะมีการรุกเข้าไปในขอบเขตพรมแดนใหม่ ๆ ทางการศึกษามากขึ้นเพื่อให้ตนเองสามารถอยู่รอดและแข่งขันได้ในยุคที่ธุรกิจการศึกษาเกิดการขยายตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งการรองรับกับกลุ่มนักศึกษาต่างชาติที่คาดว่าจะเข้ามาศึกษาต่อในประเทศเพิ่มขึ้น จากการศึกษาพบว่าตลอดช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีนักศึกษาต่างชาติสนใจเข้ามาศึกษาต่อในสถาบัน การศึกษาไทยเพิ่มจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ การพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกใน

สถาบันอุดมศึกษาไทย มีแนวโน้มและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรที่ได้จากผลการวิจัยนี้จะสามารถตอบสนองบริบทดังกล่าวและพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกให้มีความเป็นมาตรฐานสากลต่อไป

2) วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในระดับปริญญาบัณฑิตของประเทศไทยสู่มาตรฐานสากล

3) องค์ประกอบหลักสูตร

องค์ประกอบหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย ประกอบด้วยด้านที่สำคัญ 5 ด้าน คือ

- 1) ด้านพัฒนาการเรียนการสอน คือ ควรมีสัดส่วนรายวิชาปฏิบัติที่มากกว่ารายวิชาทฤษฎี การมีโครงการร่วมสอนในรายวิชา การฝึกประสบการณ์ทางวิชาชีพในชุมชน มีการเรียนการสอนรายวิชาศิลปะในหลักสูตร มีโครงการเกี่ยวกับการแสดงงานศิลปะ มีการสอนรายวิชาปฏิบัติการทางด้านดนตรีในหลักสูตร
- 2) ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอน คือ การมีจำนวนห้องปฏิบัติการที่เพียงพอและเหมาะสมกับประเภทของนาฏศิลป์ โรงละครพร้อมอุปกรณ์มาตรฐานเพื่อฝึกฝนงานด้านการแสดง การให้บริการนอกเวลาเรียน จำนวนทุนการศึกษาที่หลากหลาย
- 3) ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร คือการมีโครงการพัฒนาชุมชนในหลักสูตร มีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ
- 4) ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ควรมีการฝึกประสบการณ์ด้านการสอนในชุมชน
- 5) ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม คือ มีการสร้างงานนาฏศิลป์เพื่อชุมชน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่ามาตรฐานหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกของสถาบันอุดมศึกษาไทย เน้นการสอนด้านความรู้เพื่อสร้างสรรค์และอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม และคุณธรรม จริยธรรม ในขณะที่ต่างประเทศเน้นการสอนด้านการปฏิบัติการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดนวัตกรรม และเน้นทักษะทางปัญญาในการสร้างงานนาฏศิลป์ ทั้งนี้ ความต่างในหลักสูตรของทั้งสองสถาบันอุดมศึกษาที่น่าสนใจคือ การพัฒนานวัตกรรมใหม่ พบว่ามีความสอดคล้องกับงานวิจัยมาตรฐานคุณวุฒิต่างประเทศของไพฑูรย์ สีนลาร์ตัน พ.ศ. 2553 ที่ว่า สถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศเน้นความรู้ ความคิดทักษะที่กว้างขวาง ส่วนด้านคุณธรรมจริยธรรมเน้นในระดับพื้นฐานมากกว่าหลักสูตรของไทย (ไพฑูรย์ สีนลาร์ตัน, 2546: 83)

สภาพปัจจุบันและความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทย เมื่อวิเคราะห์จากรายด้านมีจุดเน้นที่ต้องการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน สอดคล้องร่วมกันคือด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม ด้านพัฒนาการเรียนการสอน ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ และด้านบริหารหลักสูตร ความรู้ในศาสตร์นาฏศิลป์ ในสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศได้กล่าวถึง

พื้นฐานความรู้หลักในศาสตร์นาฏศิลป์โดยกำหนดไว้เป็นกรอบ เช่นประเทศออสเตรเลีย มีกรอบแนวคิดหลักสูตรทางด้านศิลปะ (Curriculum Framework Curriculum Guide –The Arts, 2005:6) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับมาตรฐานหลักสูตรการเต้นรำ โดยมุ่งเน้นเนื้อหาที่สะท้อนให้เห็นถึง ความต้องการการพัฒนาของผู้เรียน ในประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐเท็กซัสมีองค์ความรู้และทักษะของเท็กซัส (Texas Essential Knowledge and Skills) หรือเรียกว่า TEKS ได้อ้างอิงถึงบทที่ 117 มีการจัดบทสรุปของสิ่งที่ผู้เรียนจะปฏิบัติและเรียนรู้ในการศึกษาศิลปะดนตรีละครหรือการเต้นรำ 4 แนวทางของการเรียนรู้ที่สำคัญของศิลปะ การพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกจึงควรมีทิศทางในการให้น้ำหนักในด้านที่สำคัญดังกล่าวมากขึ้นเพื่อก่อให้เกิดทักษะที่สำคัญในศาสตร์ทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตกมากขึ้น (Dance Curriculum Framework, Center for Educator Development in Fine Arts (CEDFA), 2015: 14 - 20) นอกจากนี้ยังพบว่าการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยนั้น เน้นการฝึกปฏิบัติน้อยเมื่อเทียบกับการจัดการเรียนการสอนในต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล

การเทียบเคียงหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยและสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศในงานวิจัยนี้ได้ประยุกต์การเทียบเคียงตามบทบาทหน้าที่ (Functional Benchmarking) พบความต่าง 5 ด้านที่ควรนำมาเป็นส่วนหนึ่งของการกรอบการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในระดับปริญญาบัณฑิตของประเทศไทยสู่มาตรฐานสากล

1) ด้านพัฒนาการเรียนการสอน คือ ควรมีสัดส่วนรายวิชาปฏิบัติที่มากกว่ารายวิชาทฤษฎี การมีโครงการร่วมสอนในรายวิชา การฝึกประสบการณ์ทางวิชาชีพในชุมชน มีการเรียนการสอนรายวิชาศิลปะในหลักสูตร มีโครงการเกี่ยวกับการแสดงงานศิลปะ มีการสอนรายวิชาปฏิบัติการทางด้านดนตรีในหลักสูตร

2) ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอน คือ การมีจำนวนห้องปฏิบัติการที่เพียงพอและเหมาะสมกับประเภทของนาฏศิลป์ โรงละครพร้อมอุปกรณ์มาตรฐานเพื่อฝึกฝนงานด้านการแสดง การให้บริการนอกเวลาเรียน จำนวนทุนการศึกษาที่หลากหลาย

3) ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร คือการ มีโครงการพัฒนาชุมชนในหลักสูตร มีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

4) ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ควรมีการฝึกประสบการณ์ด้านการสอนในชุมชน

5) ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม คือ การมีการสร้างงานนาฏศิลป์เพื่อชุมชน

การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนในสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกในระดับปริญญาบัณฑิตของประเทศไทยโดยวิธีวิทยาการเทียบเคียงเพื่อให้ได้มาตรฐานสากล จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาในด้านพัฒนาการเรียนการสอน ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอน ด้านปรัชญาความสำคัญและวัตถุประสงค์หลักสูตร ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ ด้านอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม โดยเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน เช่น ห้องปฏิบัติการเรียนนาฏศิลป์ตะวันตกที่หลากหลาย เป็นต้น เพราะการพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตกจำเป็นต้องคำนึงถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่สำคัญคือ การเรียนรู้ทางด้านทักษะ

ปฏิบัติ (Psychomotor Domain) การฝึกทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก ทั้งนี้ในการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรนำผลการวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและความต้องการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยไปใช้เพื่อสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกที่มีอยู่ในปัจจุบันและอนาคต

2. ควรนำผลการวิเคราะห์การเทียบเคียงหลักสูตรและการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษาไทยกับหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกในต่างประเทศที่ได้นำไปเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาศิลปกรรมศาสตร์ มคอ. 1 หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก และนำไปปรับใช้กับหลักสูตรวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้น สาขาวิชาชีพนาฏศิลป์ตะวันตกต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. จากการวิจัยพบว่ามีประเด็นของสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนมีส่วนสำคัญและสอดคล้องกับการพัฒนาและสร้างหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกที่ดี ควรมีการวิจัยและพัฒนาในประเด็นความสอดคล้องด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่อผลลัพธ์การเรียนรู้ในรายวิชาปฏิบัติและรายวิชาการสร้างผลงานนาฏศิลป์ตะวันตก การออกแบบท่าเคลื่อนไหวในนาฏศิลป์ตะวันตก เป็นต้น

2. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ทางด้านสาขานาฏศิลป์ตะวันตกเพื่อนำไปเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตรนาฏศิลป์ตะวันตกที่ดีต่อไป

References

- Dharakorn Chandnasaro. (2014). Dance from Trinity concept in Buddhism. Thesis Ph.D. Faculty of Fine Arts (Faculty of Fine Arts) Faculty of Fine Arts Chulalongkorn University.
- Kitti Kittisup. (2003). An activity-based collaborative benchmarking model: A case study of the teaching and learning management of the electrical engineering program among military academies under the jurisdiction of ministry of defense. Department of Higher Education, Faculty of Education, Chulalongkorn University
- Manus Mongkolsuk. (2011). Accession to the ASEAN Community in 2015. Summary of Academic Seminar.
- Milton H. Snoeyenbos and Carole A. Knapp. (1979). Dance Theory and Dance Education. University of Illinois Press. Journal of Aesthetic Education, Vol.13 No.3 (Jul., 1979), pp. 17 - 30.

Ministry of Education. (2003). National Education Act B.E. 2542 (1999) and Amendments (Second Edition) B.E. 2545 (2002). Bangkok: Printing House of the Express Transportation Organization of Thailand.

Pitoon sinlarat. (2003). Courses offered Higher education Development in 200 years. Center for Textbooks and Academic Documents, Faculty of Education, Chulalongkorn University.

Sakol Pungamdee. (2002). Art for Communication. Bangkok: VardSilk Publishing.

Tissana Khamanee. (2008). Knowledge to All. Bangkok: Bangkok: Publishers of Chulalongkorn University.

Surin Medhanee, Ph.D. E.d., Higher Education, Chulalongkorn University
Lecturer, Performing Arts Division, Department of Fine Arts, Faculty of
Performing Arts, Rattanakumbit University.

Assistant Professor, Sornate Areesophonpichet . Ph.D. E.d.,
Chulalongkorn University Thesis Advisor, Lecturer, Higher Education
Division, Department of Educational Policy, Management and Leadership,
Faculty of Education, Chulalongkorn University.

Professor emerita Pateep Methakunavudhi. Ph.D., Texas at Austin/ U.S.A
Thesis Co-Advisor, Senior Lecturer, Higher Education Division,
Department of Educational Policy, Management and Leadership
Faculty of Education, Chulalongkorn University.